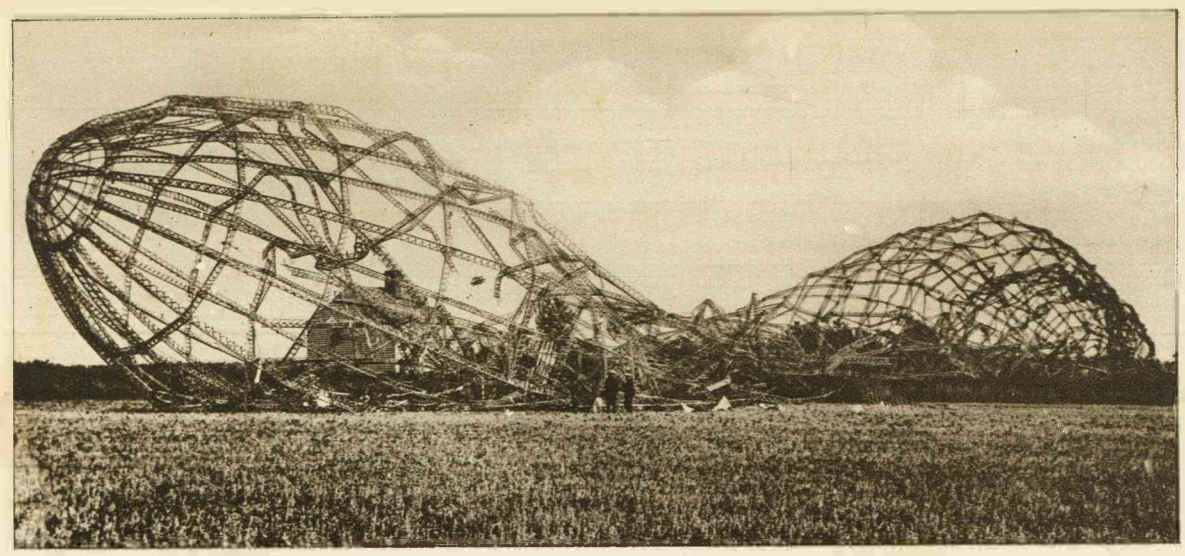
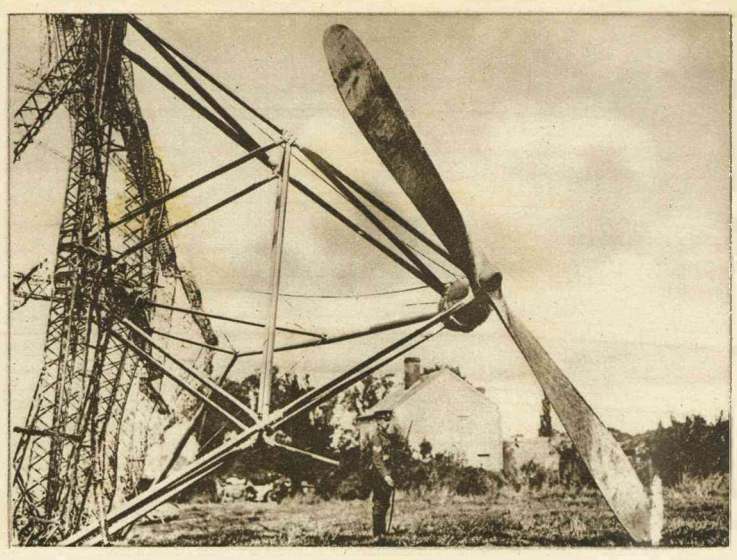

De Zeppelin-raids op Londen. De Duitschers zijn met hun Zeppelin-raids op Londen niet bijster gelukkig. Niet alleen dat de resultaten uit militair oogpunt van weinig of geen belang zijn volgens de Engelschen, die het toch alleen maar weten kunnen, maar ook het verlies van vier luchtschepen binnen den tijd van vier weken, is een voor de Duitsche luchtvaart zeer gevoelige klap. Het blijft echter niet bij het verlies der schepen alleen, want ook het trainen der bemanning is niet in enkele weken geschied. — Op deze pagina brengen we een hoogst interessante serie foto's, van de in den nacht van 24 September neergeschoten Zeppelin. Wanneer men de proporties van deze monsters vergelijkt met de daarbijstaande huizen of personen, kan men zich eenigszins een idee vormen van de reusachtige afmetingen van deze lichamen. De afbeelding *links hierboven* geeft het aluminium-geraamte. De *rechter* foto laat een van de propellers zien, waarbij een soldaat poseert om de grootte te doen uitkomen.

RIJKE ARMOE

DOOR CISSY VAN :: MARXVELDT ::

Het was avond, een donkere, koude Novemberavond ; de kinderen waren al naar bed, en bij de tafel zaten nog de man en vrouw. Hij was het type van den afgesloofden zwoeger ; niet sterk zijnde, had hij in zijn jeugd zijn krachten verbruikt met te veel en te zwaar werk, en nu, nauwelijks veertig, leek zijn schrale gebogen figuur die te zijn van een man van diep in de vijftig. Maar uit het bleeke, ziekelijke gezicht keken een paar heldere oprechte blauwe oogen. Zoo oprecht waren die oogen, zoo'n in-eerlijke glans straalde er uit, dat men zich alleen daardoor direct tot den gebogen, grijzen man aangetrokken gevoelde, omdat die oogen zeiden, dat men met een goed mensch te doen had. En Karst de Jong was een goed mensch.

Zijn vrouw, die dicht bij de lamp zat te breien, was eenige jaren jonger, en ofschoon de zorgen van vele jaren op haar gezicht sporen hadden achtergelaten, was ze toch nog werkelijk een knappe vrouw, met een onverwoestbaar zonnigen kijk op het leven. Ze was natuurlijk 'n heel eenvoudige vrouw, zonder theorieën of diepzinnige beschouwingen. Ze wist alleen, dat ze, ondanks alle tegenspoeden en zorgen, het leven best de moeite waard vond, en haar grootste steun was de immer gekoesterde hoop, dat het toch èens wel beter worden zou. Haar optimisme verhelderde de kleine woning, beurde den man, die gauw terneergeslagen was, weer op, maakte de kinderen vroolijk en flink, waar deze wellicht anders stumperige armeluiskinderen geworden waren. Anna, de oudste der drie, een aardige, vroolijke meid van veertien, diende als dagmeisje in het naburige stadje, en bracht elken Zaterdag trouw haar eenen gulden en vijf en twintig cent bij Moeder. Dries, de jongen, ging nog op school. Hij leerde goed, en Meester was al een paar keer geweest om te vragen, of hij misschien niet door kon leeren. En dan was er nog een Zus, de kleine peuter van vier, met het lieve ronde kindergezichtje en de guitige, blauwe oogen, die ook de Moeder had. Het was steeds een tevreden, gelukkig gezin geweest. En ook nu, terwijl de zorgen ongekend nijpend waren, hing er die rustig-harmonische stemming in de kleine woning, die men alleen in een gelukkige omgeving voelt.

„Zouden ze met Sinterklaas weer uitdeeling houden ?" begon de man.

„Dat zal wel," zei de vrouw, terwijl haar breipennen haastig kletterden.

„Ons slaan ze toch over." — Zijn stem klonk moe.

„Ja, natuurlijk." — Haar oogen versomberden even. Dan lachte ze, en met de breipen door 't haar strijkend, schertste ze : „Wij hebben het te goed, Karst."

„Er is op 't oogenblik geen huishouding zoo arm als wij in het heele dorp," begon hij weer.

„Kom, kom, er zullen er nog wel armer zijn," bemoedigde zij, ofschoon ze in haar hart van het tegendeel overtuigd was.

„Als we de koe nou eens niet hadden . . . . ," opperde hij aarzelend.

„Ja, en als we niet ons eigen huisje hadden, en het kleine lapje grond , dat wou je er ook bij zeggen nietwaar ?" zei ze wat geprikkeld. Maar dan, zijn mager, ingevallen gezicht ziend, direct verteederd : „Karst, zou je dan willen dat anderen weten, hoè arm wij het hebben ! Of zou jij om ondersteuning willen vragen ?"

„Nee, dàt nooit."

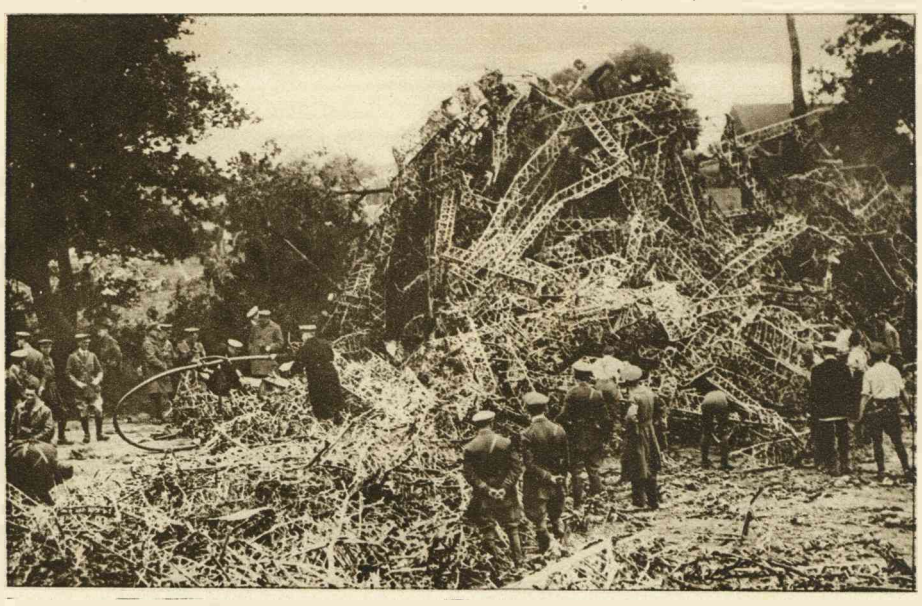
„Nou, praat er dan ook niet meer van," vroeg ze dringend.

Het was waar, ze woonden in een eigen huisje. Daar hadden ze samen vier jaar voor hun trouwen voor gewerkt en gespaard. Wat waren ze rijk geweest met het luttele sommetje, waar ze hun huisje voor gekocht hadden. Wat eenvoudige, nette meubeltjes hadden ze aangeschaft, en ze waren getrouwd, alles van de toekomst verwachtend. De man werkte bij een boer, en van het kleine weekloon deed zij wonderen. Alles ging goed, tot hij longontsteking kreeg en lang ziek kwam te liggen. Nadien werd hij nooit de oude meer. Het boerenwerk bleek te zwaar voor hem te zijn. Nu liep hij voor een bakker vier maal in de week met de broodkar ; de twee andere dagen deed hij wat licht, los werk, of hij knutselde thuis. Door ongehoord zuinig te zijn, hadden ze begin van het jaar een jonge koe kunnen koopen. Op die koe was eerst al hun hoop gevestigd geweest. De koe zou het volgende jaar een kalf krijgen. De koe zou dan melk gaan geven. Het kalfje zouden ze voor een flinken prijs kunnen verkoopen. . . . Doch het jaar verliep met veel tegenslag ; ziekte van den man, die lang bleef hoesten, ziekte van Dries, die bijna twee maanden thuis van school was. En langzaam, langzaam had de armoede haar intrede gedaan in de kleine woning. Nu zagen ze soms geen uitweg meer, zelfs de vrouw niet, die anders toch altijd nog wel een lichtpuntje vond. Maar hoe moedeloos zij zich soms ook voelde, dàt zei ze toch nooit.

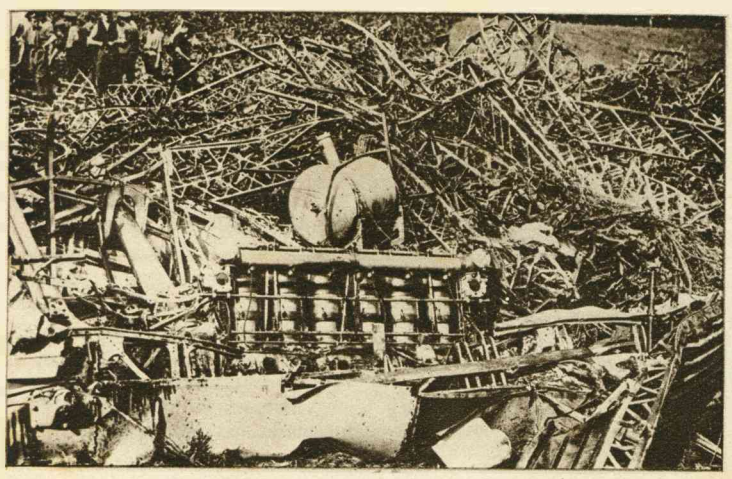
Donkere, trieste dagen volgden op dien dag in November. De man schoof moeizaam vier maal per week z'n broodkar door de modderige wegen van de omliggende dorpen. Het was zulk een schijntje wat hij verdiende. Nu het tegen Sinterklaas liep, hadden de menschen taai-taai en suikergoed in huis ; bij vele deuren werd hij voorbijgestuurd of zijn klanten kochten de helft van wat ze anders namen. Met diepe groeven in zijn voorhoofd, gebogen achter de zware kar, berekende hij, wat hij 's avonds thuis zou kunnen brengen, en missend den opbeurenden invloed van zijn vrouw, voelde hij zich wanhopig worden. Het was toch immers zoo geen leven meer ! Ze aten elken dag aardappelen, die ze zelf verbouwd hadden, maar die door een strenge kou in het begin van November erg geleden hadden. Ze waren eigenlijk alleen geschikt voor varkensvoer. En die aten zij elken dag met een klein beetje bussenvet. Van den bakker kreeg hij oude, onverkochte brooden mee. Hij begreep soms niet, hoe de kinderen dat brood met zoo'n smaak naar binnen konden werken. Maar och, ze hadden honger, de stakkers ! Janna, zijn vrouw, klaagde oòk nooit ! Als hij die vrouw niet gehad had, dan was hij al lang bij de pakken neer gaan zitten. . . . . .

Zoo mijmerend, kwamen zijn gedachten weer op de uitdeeling die met Sinterklaas gehouden werd. Vele jaren achtereen hadden de arme bewoners van het dorp met Sint een pak gekregen, waar van alles in zat. Dat had hij wel eens van de buren gehoord. Thee, koffie, suiker, kaas, tabak, sigaren soms ! Wat had hij al in lang geen sigaar gerookt ! En een pijpje ? Och, alleen 's Zondags soms. . . . Maar zij hadden nooit in die goede gaven gedeeld. De rijken van het dorp die uitdeeling hielden, gingen heelemaal af op Kniers, een man, die voor hen alle zaakjes zoowat opknapte. Karst de Jong voelde zijn verbittering groeien, toen hij aan dien gehaten naam dacht. Hij wist wel, dat, als hij maar net als de anderen, Kniers kon flikflooien en stroop om den mond smeren, dat hij dan toch wel, ondanks de koe, en het eigen huisje, en het lapje grond, zou deelen in de uitkeering. Maar dat kon hij niet, net zoo min als Janna. En al zouden

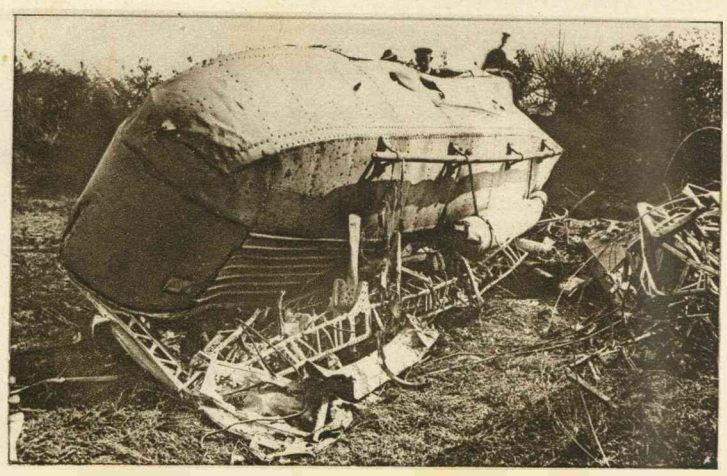
(Zie vervolg op pag. 10.)

DE ZEPPELIN-RAIDS OP LONDEN.
De overblijfselen van het geraamte — één chaos — worden onderzocht.

DE ZEPPELIN-RAIDS OP LONDEN.
Links: Eén van de machines. *Midden:* Lord French inspecteert een der gondels. *Rechts:* Een van de bijna onbeschadigd gebleven gondels.